

Regeling van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, <datum PM>, nr. PM, houdende nadere regels over de kwijtschelding van gemeentelijke, provinciale en waterschapsbelastingen (Regeling kwijtschelding belastingen medeoverheden)

De Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Minister van Infrastructuur en Waterstaat;

Handelende in overeenstemming met de staatssecretaris van Financiën - Fiscaliteit en Belastingdienst;

Gelet op artikel 255, vierde lid, van de Gemeentewet, artikel 232e, vierde lid van de Provinciewet, artikel 144, vierde lid, van de Waterschapswet en de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990

Besluiten:

§1. Definities

Artikel 1. Definities

In deze regeling wordt verstaan onder:

a. *duurzaam arbeidsongeschikte*: belastingschuldige die als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte, gebrek, zwangerschap of bevalling volledig en duurzaam niet in staat is om met arbeid een inkomen van de voor die persoon geldende bijstandsnorm te verwerven. Artikel 4, tweede en derde lid van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen zijn van overeenkomstige toepassing;

b. *gehuwde*: gehuwde als bedoeld in artikel 3 van de Participatiewet;

c. *kostendeler*: persoon op wie de kostendelersnorm, bedoeld in artikel 22a van de Participatiewet, van toepassing is;

d. *netto-ouderdomspensioen voor alleenstaanden*: het bruto-ouderdomspensioen, bedoeld in artikel 9, vijfde lid, van de Algemene ouderdomswet, voor een ongehuwde, verminderd met:

1°. de verschuldigde loonbelasting;

2°. de premies voor de volksverzekeringen; en

3°. de inkomensafhankelijke bijdrage, bedoeld in artikel 41 van de Zorgverzekeringswet.

e. *netto-ouderdomspensioen voor gehuwden*: het bruto-ouderdomspensioen, bedoeld in artikel 9, vijfde lid, van de Algemene ouderdomswet, voor een gehuwde, verminderd met:

1°. de verschuldigde loonbelasting;

2°. de premies voor de volksverzekeringen; en

3°. de inkomensafhankelijke bijdrage, bedoeld in artikel 41 van de Zorgverzekeringswet;

f. *pensioengerechtigde*: persoon die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt als bedoeld in artikel 7a van de Algemene Ouderdomswet;

g. *Uitvoeringsregeling*: de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990;

h. *vertegenwoordigend orgaan*: de raad van de gemeente, provinciale staten van de provincie, of het algemeen bestuur van een waterschap.

§2. Berekeningswijze kosten van bestaan belastingschuldige

Artikel 2. Afwijkende percentages berekening kosten van bestaan

1. Voor de berekening van de kosten van bestaan kan het vertegenwoordigend orgaan besluiten af te wijken van de in artikel 16 van de Uitvoeringsregeling genoemde percentages, mits:

a. de percentages ten minste 90 en ten hoogste 100 bedragen; en

b. het percentage voor alle belastingschuldigen, genoemd in artikel 16 van de Uitvoeringsregeling hetzelfde is.

Artikel 3. Netto-ouderdomspensioen in plaats van bijstandsnorm

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 2 kan het vertegenwoordigend orgaan ertoe besluiten om voor de berekening van de kosten van bestaan van pensioengerechtigden in plaats van de

bijstandsnorm het netto-ouderdomspensioen te hanteren.

2. Het hanteren van het netto-ouderdomspensioen, bedoeld in het eerste lid, geschiedt door:

- a. voor de pensioengerechtigden, bedoeld in artikel 16, tweede lid, onderdeel a, van de Uitvoeringsregeling, in plaats van de norm, genoemd in het toepasselijke artikelonderdeel, tweemaal het netto-ouderdomspensioen voor gehuwden te hanteren;
- b. voor de pensioengerechtigden, bedoeld in artikel 16, tweede lid, onderdeel b en d, van de Uitvoeringsregeling, bij de berekening van de norm, genoemd in die artikelonderdelen, in plaats van factor B, genoemd in artikel 22a, eerste lid, van de Participatiewet, tweemaal het netto-ouderdomspensioen voor gehuwden te hanteren; en
- c. voor de pensioengerechtigde, bedoeld in artikel 16, tweede lid, onderdeel c, van de Uitvoeringsregeling, in plaats van de norm, genoemd in het betreffende artikelonderdeel, éénmaal het netto-ouderdomspensioen voor alleenstaanden te hanteren.

§3. Extra toegestane financiële middelen pensioengerechtigden en duurzaam arbeidsongeschikten

Artikel 4. Berekeningswijze bedrag extra toegestane financiële middelen pensioengerechtigden en duurzaam arbeidsongeschikten

1. Het vertegenwoordigend orgaan kan besluiten om in afwijking van artikel 12, tweede lid, onderdeel d, van de Uitvoeringsregeling het totale bedrag aan financiële middelen, bedoeld in dat onderdeel, te verhogen met ten hoogste:

- a. € 2.000,- voor belastingschuldige gehuwden die tezamen de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt;
- b. € 1.000,- voor belastingschuldige gehuwden indien één van beide echtgenoten de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt;
- c. € 2.000,- voor een alleenstaande belastingschuldige die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.
- d. € 2.000,- voor belastingschuldige gehuwden die beiden duurzaam arbeidsongeschikt zijn;
- e. € 1.000,- voor belastingschuldige gehuwden, indien één van beide echtgenoten duurzaam arbeidsongeschikt is;
- f. € 2.000,- voor een alleenstaande belastingplichtige die duurzaam arbeidsongeschikt is;
- g. € 2.000,- voor een duurzaam arbeidsongeschikte belastingschuldige die gehuwd is met een pensioengerechtigde.

§4. Intrekking, inwerkingtreding en citeertitel

Artikel 5. Intrekking oude regeling

De Regeling Nadere regels kwijtschelding gemeentelijke en waterschapsbelastingen wordt ingetrokken, met dien verstande dat zij van toepassing blijft op personen op wie deze regeling van toepassing was op de dag voorafgaande aan de inwerkingtreding van deze regeling.

Artikel 6. Inwerkingtreding

Deze regeling treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van de Staatscourant waarin zij wordt geplaatst.

Artikel 7. Citeertitel

Deze regeling wordt aangehaald als: Regeling kwijtschelding belastingen medeoverheden.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

De Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,

drs. K.H. Ollongren

De Minister van Infrastructuur en Waterstaat,

drs. B. Visser

TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleiding

Deze regeling bevat regels over de wijze waarop gemeenten, provincies en waterschappen het vermogen en de kosten van bestaan van belastingschuldigen kunnen berekenen. De uitkomsten van deze berekeningen worden vervolgens weer gebruikt om vast te kunnen stellen of een belastingplichtige recht heeft op kwijtschelding van belastingen van de gemeente, provincie of het waterschap.

Directe aanleiding voor deze regeling vormt de motie van het Tweede Kamerlid Krol c.s.¹ waarin de regering verzocht wordt de Nadere Regels kwijtschelding gemeentelijke en waterschapsbelastingen zo aan te passen, dat AOW-gerechtigden die qua inkomen recht hebben op kwijtschelding van gemeentelijke belastingen, dit recht niet verspelen door het hebben van een kleine vermogensbuffer. Bij de uitvoering van deze motie bleek echter dat de ministeriële regeling Nadere Regels kwijtschelding gemeentelijke en waterschapsbelastingen bij nadere bestudering bepalingen bevatte die voor meerdere uitleg vatbaar zijn. Er is daarom voor gekozen een geheel nieuwe ministeriële regeling op te stellen. Om deze reden kan de ministeriële regeling Nadere Regels kwijtschelding worden ingetrokken.

2. Hoofdpijnen van de regeling

2.1. Wettelijk kader

Uit artikel 231, eerste lid, Gemeentewet, artikel 227a, eerste lid, Provinciewet en artikel 123, tweede lid, Waterschapswet volgt dat bij de heffing en invordering van belastingen van respectievelijk de gemeente, provincie en het waterschap dezelfde regels gelden als bij de heffing en invordering van rijksbelastingen. Dat betekent dat de Algemene wet inzake rijksbelastingen, de Invorderingswet 1990 en de Kostenwet Invordering rijksbelastingen in beginsel ook op lokale belastingen van toepassing zijn. De rijksregels zijn in beginsel ook van toepassing als het om de kwijtschelding van lokale belastingen gaat. Uit artikel 255, tweede lid, Gemeentewet, artikel 232e, tweede lid, Provinciewet en artikel 144, tweede lid, Waterschapswet, volgt namelijk dat met betrekking tot kwijtschelding de door de Minister van Financiën gestelde ministeriële regeling op grond van artikel 26 van de Invorderingswet 1990 van toepassing is. Deze regeling is de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 (hierna: Uitvoeringsregeling). Ook de lokale overheden dienen bij kwijtscheldingen in beginsel dus de regels van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 te volgen.

Of een belastingschuldige voor kwijtschelding in aanmerking komt, wordt bepaald door zowel het vermogen als de betalingscapaciteit van de belastingschuldige (artikel 11 Uitvoeringsregeling). Hierbij kan het dus voorkomen dat ondanks het ontbreken van vermogen om de belastingschuld te betalen, geen kwijtschelding wordt verleend, omdat de belastingschuldige betalingscapaciteit heeft.

De regels met betrekking tot de berekening van het *vermogen* van de belastingschuldige zijn opgenomen in artikel 12 van de Uitvoeringsregeling. De *betalingscapaciteit* wordt ingevolge artikel 13 van de Uitvoeringsregeling berekend door de zogenoemde 'kosten van bestaan' van het netto-bestedbare inkomen af te trekken. Uit artikel 16 volgt hoe de kosten van bestaan worden berekend. Het gaat hierbij om normbedragen waarbij onderscheid is gemaakt naar verschillende groepen:

- *Belastingsschuldigen, die gehuwd zijn.* Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90% van de bijstandsnorm voor gehuwden (art. 16, eerste lid, onderdeel a, Uitvoeringsregeling)
- *Belastingsschuldigen die ongehuwd zijn.* Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90% van de bijstandsnorm voor alleenstaanden (art. 16, eerste lid, onderdeel b, Uitvoeringsregeling)

---

¹¹ Kamerstukken II, 2020/21, 24515, nr. 524.

- AOW-gerechtigden die gehuwd zijn (ook als slechts één van de gehuwden de AOW-leeftijd heeft bereikt). Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90% van de bijstandsnorm voor gehuwde AOW-gerechtigden (artikel 16, tweede lid, onderdeel a, Uitvoeringsregeling).
- Belastingsschuldigen (inclusief AOW-gerechtigden) die gehuwd zijn *en* een huisgenoot hebben op wie de kostendelersnorm van toepassing is. Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90% van de kostendelersnorm zoals die berekend wordt op grond van artikel 22a van de Participatiewet (art. 16a, tweede lid, onderdeel b, Uitvoeringsregeling)
- AOW-gerechtigden die ongehuwd zijn. Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90% van de bijstandsnorm voor alleenstaande AOW-gerechtigden (artikel 16a, tweede lid, onderdeel c, Uitvoeringsregeling).
- Belastingsschuldigen (inclusief AOW-gerechtigden) die ongehuwd zijn *en* een huisgenoot hebben op wie de kostendelersnorm van toepassing is. Voor deze groep bedragen de kosten van bestaan 90 procent van de kostendelersnorm zoals die berekend wordt op grond van art. 22a van de Participatiewet (artikel 16, tweede lid, onderdeel d, van de Uitvoeringsregeling).

In beginsel zijn al deze regels van de Uitvoeringsregeling ook van toepassing bij de kwijtschelding van lokale belastingen. In artikel 255, vierde lid, Gemeentewet, artikel 232e, Provinciewet en artikel 144, vierde lid, Waterschapswet is echter geregeld dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (voor de gemeenten en provincies) en de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (voor de waterschappen) met betrekking tot kwijtschelding bij ministeriële regeling af kunnen wijken van de Uitvoeringsregeling. Deze afwijkende regels mogen echter alleen betrekking hebben op de wijze waarop de kosten van bestaan worden berekend en welk vermogen van de belastingschuldige in aanmerking wordt genomen. Ook mogen de afwijkende regels er slechts toe leiden dat in ruimere mate kwijtschelding wordt verleend. Tot slot is van belang dat deze afwijkende regels uitsluitend van discretionaire aard zijn: uit de betreffende bepalingen uit de Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet volgt namelijk dat de decentrale overheid deze regels *kan* hanteren. Dat betekent dat de Ministers van IenW en BZK de decentrale overheden niet kunnen verplichten om de ruimere kwijtscheldingsregels te hanteren.

Tot nu toe waren die afwijkende regels van de Ministers van BZK en van IenW geregeld in de ministeriële regeling Nadere regels kwijtschelding gemeentelijke en lokale belastingen. In artikel 1 van deze regeling was bepaald dat de raad of het algemeen bestuur van het waterschap de percentages genoemd in artikel 16 Uitvoeringsregeling mocht verhogen tot 100%. Dit betekent dus dat bijvoorbeeld de raad van een gemeente ervoor mocht kiezen om in plaats van 90% een percentage tussen de 90 en 100 procent te hanteren. Indien de raad ervoor zou kiezen het percentage op 100 te stellen, worden de kosten van bestaan hoger en komt de belastingschuldige sneller in aanmerking voor kwijtschelding.

In artikel 1a van de voormalige regeling was bepaald dat de raad of het algemeen bestuur van het waterschap voor AOW-gerechtigden in plaats van de bijstandsnormen, genoemd in artikel 16, van de Uitvoeringsregeling, het zogenoemde 'netto-ouderdomspensioen' mocht hanteren. Dit netto-ouderdomspensioen werd berekend door het toepasselijke bruto-ouderdomspensioen te verminderen met:

- de verschuldigde loonbelasting;
- de premies voor de volksverzekeringen;
- de inkomensafhankelijke bijdrage, bedoeld in artikel 41 van de Zorgverzekeringswet.

Dit netto-ouderdomspensioen is hoger dan de toepasselijke bijstandsnormen, waardoor de kosten van bestaan voor een AOW-gerechtigde hoger uit kwamen te vallen. Ook in dat geval zou de belastingschuldige eerder voor kwijtschelding in aanmerking komen.

2.2. Inhoud van deze regeling

Op 28 januari 2020 heeft de Tweede Kamer de motie Krol c.s. aangenomen waarin de regering verzocht wordt de Nadere Regels kwijschelding gemeentelijke en waterschapsbelastingen zo aan te passen, dat AOW-gerechtigden die qua inkomen recht zouden hebben op kwijschelding van gemeentelijke belastingen, dit recht niet verspelen door het hebben van een kleine vermogensbuffer.² Het kabinet heeft tot nu toe steeds afgezien van een verhoging van de vermogensnorm. Een verhoging van de vermogensnorm houdt immers in dat een grotere groep voor kwijschelding in aanmerking komt. Deze groep zou bij een mogelijke inkomenstoename dit recht op kwijschelding weer kunnen verliezen. Een verhoging van de vermogensnorm vergroot met andere woorden het risico op een armoedeval bij inkomenstoename. Dit is onwenselijk. Bij AOW-gerechtigden is dit evenwel anders, omdat de kans op een inkomenstoename bij deze groep vrijwel nihil is. Hiermee is het risico op een armoedeval vrijwel afwezig. Op basis van het rapport Knellende schuldenwetgeving³ - dat is opgesteld in opdracht van de vaste Kamercommissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid - heeft het kabinet besloten de mogelijkheid te creëren om deze extra vermogensbuffer op € 2.000,- te stellen.

Daarnaast kiest het kabinet ervoor om deze verhoging niet alleen mogelijk te maken voor ouderen, maar ook voor duurzaam arbeidsongeschikten. Net als bij pensioengerechtigden is ook bij duurzaam arbeidsongeschikten het risico op een armoedeval vrijwel afwezig, aangezien het perspectief van (hernieuwde) deelname aan het arbeidsproces zo goed als ontbreekt. Indien een persoon bij een kwijscheldingverzoek specifiek een beroep doet op deze extra verhoging van het totale bedrag aan financiële middelen, staat het gemeenten vrij om van de betrokkene stukken te vragen die de duurzame ongeschiktheid staven. Gedacht kan daarbij worden aan een volledige ontheffing van arbeidsverplichtingen in het kader van de Participatiewet of een beschikking in het kader van een arbeidsongeschiktheidsuitkering die inzicht biedt in de mate van arbeidsongeschiktheid.

In het geval dat een pensioengerechtigde of een duurzaam arbeidsongeschikte gehuwd is met iemand die niet pensioengerechtigd dan wel duurzaam arbeidsongeschikt is, bestaat er nog wel het risico van een armoedeval. De echtgenoot in kwestie is dan immers nog in staat door middel van arbeid het inkomen en vermogen te verbeteren. Om deze reden is ervoor gekozen om in deze situatie de extra vermogensbuffer niet op maximaal € 2.000,-, maar op maximaal € 1.000,- te stellen.

In eerste instantie was het de bedoeling om bovenstaande wijziging door te voeren door middel van een wijziging van de Nadere regels kwijschelding gemeentelijke en waterschapsbelastingen. Hierbij bleek dat artikel 1a niet was aangepast aan een eerdere wijziging van artikel 16 van de Uitvoeringsregeling⁴ en artikel 9 van de Algemene Ouderdomswet. Bovendien was de regeling verwarrend ten aanzien van provinciale belastingen. De tekst van artikel 1 noemde deze belastingen weliswaar, maar in de grondslag van de regeling was artikel 232e, vierde lid, van de Provinciewet niet opgenomen. Ook ontbraken de provinciale belastingen in het opschrift van de regeling. Hoewel kwijschelding van provinciale belastingen in de praktijk niet vaak voor zal komen, biedt artikel 232e, vierde lid, van de Provinciewet wel degelijk de mogelijkheid om de regels ook van toepassing te laten zijn op provinciale belastingen. Het ligt daarom in de rede om uitdrukkelijk te regelen dat de regeling ook van toepassing is op provincies. Om voorgaande redenen en het feit dat artikel 1a van de voormalige regeling door de complexe formulering moeilijk leesbaar is geworden, is ervoor gekozen een nieuwe regeling op te stellen en de Nadere regels gemeentelijke en waterschapsbelastingen in te trekken.

Ten opzichte van de oude regeling bevat deze regeling dus enkel nieuwe regels met betrekking tot het vermogen van een AOW-gerechtigde of duurzaam arbeidsongeschikte dat niet wordt meegeteld bij kwijschelding van lokale belastingen. Voor het overige regelt deze regeling hetzelfde als de oude regeling, met dien verstande dat deze regeling nadrukkelijk ook van toepassing is op provincies. Ook is in de nieuwe regeling nadrukkelijk onderstreept dat als de raad, de staten, of het algemeen bestuur van een waterschap ervoor kiezen van een norm af te wijken, zij dit voor *alle* verschillende groepen van belastingplichtigen doen. Het is immers ongewenst dat voor de ene

---

² Kamerstukken II, 2020/21, 24515, nr. 524.

³ Jungmann, N., Madern, T., van Geuns, R. C., & Moerman, A. (2018). Knellende schuldenwetgeving. Hogeschool van Amsterdam.

⁴ *Stcrt.* 2016, 71813.

groep (bijvoorbeeld gehuwde AOW-gerechtigden) een andere norm of percentage geldt dan voor de andere groep (bijvoorbeeld ongehuwde AOW-gerechtigden).

3. Gevolgen

Zoals hierboven reeds vermeld, zijn de decentrale overheden vrij om de in de regeling opgenomen mogelijkheden tot verruiming van de kwijtscheldingsmogelijkheden al dan niet toe te passen. Indien een decentrale overheid ervoor kiest om deze verruiming toe te passen, komen de financiële gevolgen (gederfde belastinginkomsten) voor haar eigen rekening. De betreffende decentrale overheid zou ervoor kunnen kiezen om deze gedeerde inkomsten te compenseren door middel van een wijziging van de belastingtarieven, maar dat is uiteraard aan de betreffende overheid zelf.

Deze regeling brengt geen regeldrukeffecten met zich mee.

4. Consultatie

PM.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 2

In dit artikel is geregeld dat het vertegenwoordigend orgaan (de raad van een gemeente, provinciale staten van een provincie, of het algemeen bestuur van een waterschap) ertoe kan besluiten om de percentages, genoemd in artikel 16 van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 te wijzigen. De percentages die in artikel 16 van de Uitvoeringsregeling genoemd zijn, bedragen alle 90 procent. Het vertegenwoordigend orgaan mag de percentages alleen dusdanig wijzigen dat de nieuwe percentages tussen de 90 en 100 komen te liggen. Ook moeten ingevolge artikel 2, onderdeel b, de percentages in dat geval voor alle in artikel 16 Uitvoeringsregeling genoemde groepen van belastingplichtigen hetzelfde zijn. Het is onwenselijk dat hierin gedifferentieerd wordt binnen een gemeente.

Artikel 3

In artikel 3, eerste lid, is geregeld dat het vertegenwoordigend orgaan (de raad van een gemeente, de staten van een provincie, of het algemeen bestuur van een waterschap) ertoe kan besluiten in plaats van de in artikel 16 Uitvoeringsregeling genoemde bijstandsnormen het netto-ouderdomspensioen te hanteren. Wel dient het vertegenwoordigend orgaan in dit geval, vanwege de onwenselijkheid van differentiatie, het netto-ouderdomspensioen voor *alle* groepen AOW-gerechtigden, genoemd in artikel 16, tweede lid, Uitvoeringsregeling te hanteren. De definitie van het netto-ouderdomspensioen is neergelegd in artikel 1 van deze regeling.

In artikel 3, tweede lid, is geregeld op welke wijze het vervangen van de geldende bijstandsnorm door het netto-ouderdomspensioen precies dient te geschieden:

- Voor AOW-gerechtigden die gehuwd zijn (artikel 16, tweede lid, onderdeel a, van de Uitvoeringsregeling) wordt in plaats van de toepasselijke bijstandsnorm (artikel 22, onderdeel b, of c, Participatiewet) tweemaal het netto-ouderdomspensioen *voor gehuwden* gehanteerd. Het netto-ouderdomspensioen dient met twee vermenigvuldigd te worden, omdat het netto-ouderdomspensioen - ook bij gehuwden - per persoon wordt verstrekt, terwijl de bijstand ondeelbaar is en aan de gehuwden gezamenlijk wordt verstrekt.
- Voor AOW-gerechtigden die een huisgenoot hebben op wie de kostendelersnorm van toepassing is (artikel 16, tweede lid, onderdeel b en d, Uitvoeringsregeling) wordt bij de berekening van de toepasselijke bijstandsnorm (de kostendelersnorm; artikel 22a, eerste lid, Participatiewet), in plaats van factor B, genoemd in artikel 22a, eerste lid, Participatiewet) tweemaal het netto-ouderdomspensioen gehanteerd. De kostendelersnorm is een afgeleide van de gehuwdenorm. De genoemde factor B is daarom ook standaard een gehuwdenorm (artikel 22, onderdeel b of c, Participatiewet). Daarom dient ook bij een alleenstaande AOW-gerechtigde uit te worden gegaan van het dubbele netto-ouderdomspensioen.
- Voor AOW-gerechtigden die alleenstaand zijn (artikel 16, tweede lid, onderdeel c), wordt in plaats van de toepasselijke bijstandsnorm (artikel 22, onderdeel a, Participatiewet) éénmaal het netto-ouderdomspensioen gehanteerd.

Artikel 4

In artikel 4 is geregeld dat het vertegenwoordigend orgaan ertoe kan besluiten het bedrag aan financiële middelen te verhogen dat *niet* wordt meegeteld bij de berekening van het vermogen (artikel 13, tweede lid, onderdeel d, Uitvoeringsregeling). Deze mogelijkheid tot verhoging heeft uitsluitend betrekking op AOW-gerechtigden (onderdeel a tot en met c) of duurzaam arbeidsongeschikten (onderdeel d tot en met f). Bij beide groepen is het risico op een armoedeval immers vrijwel afwezig, aangezien het perspectief van (hernieuwde) deelname aan het arbeidsproces zo goed als ontbreekt. In beginsel bedraagt de maximum verhoging € 2.000,-. Dit is slechts anders indien de pensioengerechtigde of duurzaam arbeidsongeschikte een echtgenoot heeft die niet pensioengerechtigd dan wel duurzaam arbeidsongeschikt is. Bij deze echtgenoot is immers wel sprake van een risico op een armoedeval, omdat deelname aan het arbeidsproces door deze echtgenoot nog *wel* mogelijk is. Om deze reden is in artikel 4 bepaald dat in dergelijke gevallen het bedrag aan financiële middelen dat niet wordt meegeteld bij de berekening van het vermogen maximaal op € 1.000,- kan worden gesteld.

Indien een huishouden uit zowel een duurzaam arbeidsongeschikte als een pensioengerechtigde bestaat, dan bedraagt de vergoeding € 2.000,-. Voor beide partners is immers geen sprake van een risico op een armoedeval, omdat het perspectief van (hernieuwde) deelname aan het arbeidsproces zo goed als ontbreekt.

Ook hier geldt dat als het vertegenwoordigd orgaan ervoor kiest het bedrag op te hogen, dit voor beide groepen (AOW-gerechtigden en duurzaam arbeidsongeschikten) dient te geschieden.

Artikel 6

Deze regeling treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van de Staatscourant waarin zij wordt geplaatst. Hiermee wordt afgeweken van de minimum invoeringstermijn van drie maanden die geldt voor ministeriële regelingen die op de medeoverheden zijn gericht en van de vaste verandermomenten. Dit is noodzakelijk, om reeds in het belastingjaar 2022 de verruimde mogelijkheden tot kwijtschelding te kunnen toepassen. Voor burgers is de afwijking van de minimuminvoeringstermijn en de vaste verandermomenten niet bezwaarlijk, omdat deze regeling begunstigend van aard is. Ook voor de medeoverheden is deze afwijking niet bezwaarlijk, omdat de met deze regeling geboden mogelijkheid tot verruiming pas ingaat indien de vertegenwoordigende organen van de medeoverheden hier zelf toe besloten hebben.

De Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,

drs. K.H. Ollongren

De Minister van Infrastructuur en Waterstaat,

drs. B. Visser